

колебание едновременно се преплитаха в него. Ето защо, когато дойде денят на тръгване всичко в Кукуш му стана по-мило, по-свидно. Накар че аз тогава бях малка, ясно помня, как той се прощаваше с другари, близки и съседи по няколко пъти, стискаше дръжките на вратите, шепнеше нежни думи на градинката, гълъбчетата, на кучецето Балю и дори на "миндерчето мило в ъгъла дето се скрило"

Изпращането му беше много тържествено.

Много пъти по-късно, той ни разправяше за това свое дълго пътуване, богато с много нови впечатления. Най-силно се е врязало в паметта следното

На гара Пловдив неговият спътник Какавела, на когото Христо беше поверен, среща свои познати и се отбива с тях в бюфета на гарата. Разговорът види се, е бил приятен, чашките повече и Какавела забравя съвсем, че пътува. Влакът изсвирва и тръгва. Христо остава в купето само с Гоце Тошин, човек нервноболен, когото Какавела води, за да го настави в болница. Отначало ~~Какавела~~ Христо е в недоумение от отсъствието на Какавела и все се надява, че е някъде другаде из другите купета. Минава много време, а той не идва. Христо разбира каква е работата и търси изход от създаденото положение. Първата му мисъл е да спечели и предразположи Гоце. Разтваря своите провизи и кани любезно своя спътник да се хранят. Гоце взима едно, след друго квететата на Христо, слага ги мъжду зъбите си, хили му се и ги хвърля през прозореца. Но същият начин хвърчат сладките, бонбоните и п. Тази забавна игра продължава докато у Христо не остава нищо за ядене. Ето всичко е изхвърлено навън. Няма ли малкият и слабицък Христо да поleti през прозореца. Тази мисъл вече го плаши. Опитва се да излезе от купето, Гоце не го пуска. Положението е критично. В този момент влиза кондукторът, на когото Христо обяснява случая.

Пристигат ^в гара София. Христо се смята задължен да се грижи за Гоце. Сред нощ пристигат у дядови. Те са изненадани и очудени, че малкият Христо пристига с Гоце Тошин, когото те добре познават от Кукуш, където са живяли по рано.

Христо прекара две хубави години в София, под нежните грижи на близките на майка ни. Със своя топъл характер, той става любимец на всички, особено на дядо, който го е наричал "детето с гълъбовите очи", а вуйчо Владо /Владимир п. Анастасов-Пепо/ оказва братотворно влияние в ранните години на неговото развитие. Писмата, които получавахме по това време от София, радваха всички в къщи, тъй като в тях се съобщаваше, че Христо физически укрепнал и често получава похвали в училище.

След смъртта на дядо и преместването на вуйчо като съдия в провинцията, положението се промени. Тъгата на Христо по родния град, за близки и другарчета се засилва и след две годишна раздела, той отново се върна при нас в Кукуш. С неговото връщане се върна радостта, смехът и веселостта в нашия дом.

ОТНОВО В КУКУШ.